

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. Z. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti: **I) Ing. A. K.**, zastoupen JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, **II) Mgr. A. S.**, zastoupen Mgr. Lukášem Kluckým, LL.M., advokátem se sídlem Pražského povstání 1985, Benešov, **III) TROJCOMTRADE s. r. o.**, se sídlem Na Beránku 263, Ořech, o námitce podjatosti vznesené žalobcem dne 9. 2. 2026 ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 37 A 23/2025,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Praze Mgr. Ing. Lenka Bursíková, JUDr. Bc. Kryštof Horn, JUDr. Jan Peroutka a Mgr. Lenka Oulíková **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 37 A 23/2025.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále „krajský soud“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025 ve věci odstranění stavby na pozemku parc. č. XA v katastrálním území O. Následně podal také žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2025 ve věci odstranění stavby na pozemku parc. č. XB v tomtéž katastrálním území. Krajský soud usnesením ze dne 10. 4. 2025 spojil obě žaloby ke společnému řízení, které bylo dále vedeno pod sp. zn. 37 A 23/2025. V případě obou žalob vznesl žalobce námitku podjatosti senátu 37 A krajského soudu (dále též „rozhodující senát“), kterou později dále doplnil.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 7. 2025, č. j. Nao 90/2025-92, rozhodl, že soudci rozhodujícího senátu krajského soudu Mgr. Ing. Lenka Bursíková, JUDr. Bc. Kryštof Horn a JUDr. Jan Peroutka nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci. Nejvyšší správní soud neshledal žalobcovu námitku podjatosti důvodnou, neboť podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), důvodem pro vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Žalobce dle závěru Nejvyššího správního soudu neuvedl žádné skutečnosti svědčící o vztahu soudců k věci nebo účastníkům řízení, které by zaváděly pochybnost o jejich nepodjatosti; nesouhlasil pouze s postupem senátu v soudním

řízení, resp. s postupem a rozhodnutím senátu v dříve projednávané věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 37 A 79/2024, která se týkala žalobcova návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu obce O.. Žalobci se rovněž dostalo poučení, že ke zpochybňování postupu krajského soudu slouží opravné prostředky, nikoli námitka podjatosti.

[3] Podáním ze dne 9. 2. 2026 uplatnil žalobce námitku podjatosti rozhodujícího senátu znovu. Upozornil, že rozhodující senát již ve výše uvedeném řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ignoroval jeho námitky a měl zájem mu pouze škodit, což v nynějším řízení potvrdil tím, že uskutečnil „dva podvody“ a rovněž toleruje trestnou činnost jiné osoby zúčastněné na řízení. První „podvod“ podle něj spočíval v tom, že rozhodující senát se neseznámil se žalobou a rovnou se postavil na stranu žalovaného. Dle závazného stanoviska orgánu územního plánování byla odstraňovaná stavba na pozemku parc. č. XA „přístavbou“, nicméně senát o ní pojednává v usnesení ze dne 10. 4. 2025 jako o „přístřešku“, což má s ohledem na znění hmotněprávních předpisů vliv na meritorní posouzení věci. Již tímto náhledem na posuzovanou stavbu se rozhodující senát vlastně přiklonil k názoru jedné strany sporu. Ani zhruba po roce krajský soud nevydal žádné opravné usnesení, jímž by alespoň naznačil snahu být v řízení nestranný. Navíc si rozhodující senát odmítl vyžádat od žalovaného revizní závazné stanovisko orgánu územního plánování, které rovněž považuje posuzovanou stavbu za přístavbu. Relevantní skutkové okolnosti tak senát i nadále nezajímají, přestože podle § 75 s. ř. s. má soud vycházet ze skutkového a právního stavu a přezkoumávat zákonnost závazného podkladu rozhodnutí. Podle jeho tvrzení navíc pravomocná závazná stanoviska zavazují i soud. Druhý „podvod“ rozhodujícího senátu žalobce spatřoval v tom, že mu tento senát záměrně zaslal vyjádření stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 10. 9. 2025 bez důležité přílohy. Žalobce tedy měl krajskému soudu sdělovat svůj názor k nekompletnímu vyjádření, čímž se ho rozhodující senát pokusil uvést v omyl. Příloha k vyjádření mu nebyla zaslána ani později, proč se domnívá, že rozhodující senát je iniciátorem tohoto „podvodu“. „Podvodu“ se v nynějším řízení dopustila i osoba zúčastněná na řízení I (resp. její advokát), neboť argumentuje regulativy nového územního plánu obce O. a rovněž provedla fotomontáž žalobcova vyjádření ze dne 30. 10. 2025. Žalobce z toho dovozuje možnou dohodu rozhodujícího senátu s advokátem osoby zúčastněné na řízení I a to, že senát tím pádem bude v dalším řízení opět ignorovat jeho argumentaci, stejně jako to učinil dříve v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Žalobce proto požádal o vyloučení senátu z rozhodování a přidělení věci soudkyni Oulíkové nebo Šimůnkové, které dle jeho tvrzení respektují judikaturu a pravomocná závazná stanoviska orgánu územního plánování. Následně Nejvyššímu správnímu soudu zaslal další přípisy, které nad rámec dosavadní argumentace obsahovaly též revizní závazné stanovisko orgánu územního plánování. Dodal, že pokud by mu rozhodující senát zaslal adekvátní opravné usnesení, může pokračovat, jinak ovšem musí být vyloučen z dalšího projednávání a rozhodování věci.

[4] Nejvyšší správní soud, jemuž krajský soud postoupil dne 5. 3. 2026 žalobcovu námitku podjatosti spolu se soudním spisem k rozhodnutí, z příslušného rozvrhu práce krajského soudu a vlastní úřední činnosti zjistil, že s ohledem na dočasné přidělení soudkyně Mgr. Ing. Lenky Bursíkové došlo s účinností k 1. 7. 2025 ke změně v obsazení rozhodujícího senátu, proti němuž jako celku žalobce brojí. Soudkyni Mgr. Ing. Lenku Bursíkovou, která byla předsedkyní senátu v této věci, po dobu jejího dočasného přidělení zastupuje v této

pokračování

pozici Mgr. Lenka Oulíková. Nejvyšší správní soud tedy musel kromě původních členů rozhodujícího senátu (Mgr. Ing. Lenka Bursíková, JUDr. Bc. Kryštof Horn, JUDr. Jan Peroutka) posuzovat i případnou podjatost Mgr. Lenky Oulíkové, neboť žalobcova nynější námitka podjatosti míří i na postupy rozhodujícího senátu (resp. jeho tvrzenou pokračující nečinnost) po 1. 7. 2025.

[5] Nejvyšší správní soud při posouzení námitky podjatosti zohlednil vyjádření soudců rozhodujícího senátu k této námitce. Mgr. Lenka Oulíková uvedla, že je zastupující předsedkyní senátu za Mgr. Ing. Lenku Bursíkovou, přičemž v této věci nebyla dosud nijak činná. JUDr. Bc. Kryštof Horn a JUDr. Jan Peroutka shodně sdělili, že podjati se necítí a odkazují na své předešlé vyjádření k první námitce podjatosti, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením č. j. Nao 90/2025-92. Ze soudního spisu vyplývá, že JUDr. Bc. Kryštof Horn k první námitce podjatosti uvedl, že podjatý se necítí. Důvodem k vyloučení soudce pro podjatost podle jeho názoru nemohou být okolnosti spočívající v postupu soudce v řízení nebo v jeho rozhodování o jiných věcech. Měl za to, že v předchozím řízení o návrhu žalobce na zrušení opatření obecné povahy se žalobci dostalo zákonného postupu i rozhodnutí, a to i přes žalobcovo nevhodné chování vůči soudu. JUDr. Jan Peroutka k první námitce podjatosti taktéž uvedl, že podjatý se necítí a žádná skutečnost mu nebrání projednávanou věc posoudit nezaujatě a nestranně. Postup soudu v jiném řízení podle něj jeho podjatost založit nemůže a žalobcovou kritikou se necítí být dotčen. Dodal, že v rozsudku krajského soudu ve věci návrhu žalobce na zrušení opatření obecné povahy byly podrobně popsány důvody rozhodnutí a vysvětlen postup soudu ve věci. Mgr. Ing. Lenka Bursíková pak k nyní posuzované námitce podjatosti zmínila, že jí není známa žádná skutečnost, která by zakládala subjektivní nebo objektivní důvody domnívat se, že je z projednání a rozhodnutí ve věci vyloučena. Žalobce ani další účastníky řízení osobně nezná a k projednávané věci nemá žádný poměr. V podrobnostech odkázala na své dřívější vyjádření k první námitce podjatosti posuzované v řízení sp. zn. Nao 90/2025. V tom taktéž zdůraznila, že k věci nemá žádný poměr, a doplnila, že v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se žalobci dostalo standardního postupu a bylo mu umožněno uplatňovat veškerá procesní práva. Nevhodné chování žalobce po vyhlášení rozsudku v dané věci vedlo k jeho vykázání z jednací síně, nicméně žalobcovy emotivní projevy Mgr. Ing. Bursíková nevnímala osobně a nevedly k založení negativního vztahu k osobě žalobce.

[6] Nejvyšší správní soud žalobcovu opakovanou námitku podjatosti posoudil a neshledal ji důvodnou.

[7] Z § 8 odst. 5 s. ř. s. vyplývá, že námitka podjatosti musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Žalobce v podání ze dne 9. 2. 2026 (a v na něj navazujících přípisech adresovaných přímo Nejvyššímu správnímu soudu) uplatnil dva konkrétní důvody (jeho slovy „dva podvody“) pro podjatost rozhodujícího senátu, a to (i) účelový a trvající nezájem rozhodujícího senátu o skutkový stav věci, který je dán chybějící vůlí obstarat si závazná stanoviska, která klasifikují dotčenou stavbu jako „přístavbu“, a to především v kontextu skutečnosti, že rozhodující senát ji dříve označil jako „přístřešek“, (ii) záměrné nepřeoslání přílohy k vyjádření osoby zúčastněné na řízení I ze dne 10. 9. 2025, kterým jej rozhodující senát hodlal uvést v omyl, přičemž stále nedošlo k nápravě tohoto pochybení. Na tyto dva „podvody“ rozhodujícího senátu pak podle tvrzení

žalobce má být navázána i podvodná argumentace osoby zúčastněné na řízení I, s jejímž advokátem má rozhodující senát zřejmě dohodu.

[8] Jak Nejvyšší správní soud zdůraznil již ve shora uvedeném usnesení č. j. Nao 90/2025-92 (ve věci první žalobcovy námitky podjatosti), podle § 8 odst. 1 s. ř. s. *soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* (Podtržení přidáno Nejvyšším správním soudem.).

[9] Při posouzení obou důvodů pro podání námitky podjatosti Nejvyšší správní soud vyšel z výše citovaného § 8 odst. 1 s. ř. s., dle kterého důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Žalobce ve své námitce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o určitém osobním vztahu výše označených soudců k věci či k účastníkům řízení, pouze nesouhlasil s tím, jak rozhodující senát v jeho věci dále (poté, co Nejvyšší správní soud rozhodl o žalobcově první námitce podjatosti) postupuje – tedy že stále nedošlo k požadované opravě usnesení ze dne 10. 4. 2025 o spojení věcí, v němž měl krajský soud odstraňovanou stavbu označit jako přístřešek, že si v rámci zjišťování skutkového stavu neobstaral příslušná závazná stanoviska dotčených orgánů, která podle něj mají mít rozhodující vliv na posouzení věci, a že se dopustil procesního pochybení při přeposlání vyjádření osoby zúčastněné na řízení I (přeposlal jej bez přílohy), které později nezhojil.

[10] Soudce může být vyloučen z rozhodování jen z objektivních důvodů, nikoli jen pro subjektivní přesvědčení účastníka řízení o nespravedlivosti, neodbornosti nebo nesprávnosti vedení řízení a rozhodování. Zpochybňovat postup soudu v řízení lze případně opravnými prostředky (jsou-li přípustné), nikoli však námitkou podjatosti. Právě postup rozhodujícího soudu ve věci je ovšem i přes znění § 8 odst. 1 s. ř. s. základem žalobcovy opakované námitky podjatosti (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 6. 2003, č. j. Nao 25/2003-47, č. 283/2004 Sb. NSS, či ze dne 12. 5. 2015, č. j. Nao 82/2015-58).

[11] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (např. usnesení NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. Nao 7/2004-170, ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16, ze dne 18. 2. 2010, č. j. Nao 2/2010-91, ze dne 17. 6. 2015, č. j. Nao 135/2015-59, či ze dne 13. 12. 2018, č. j. Nao 164/2018-83). Shora rekapitulované důvody tvrzené žalobcem však tohoto charakteru nejsou, neboť žalobce nepřináší konkrétní pochybnosti ohledně osobního poměru soudců rozhodujícího senátu k věci či účastníkům řízení a případná pochybnost neplyne ani z vyjádření soudců k dané námitce či z obsahu soudního spisu. Nejsou proto splněny důvody k uplatnění

pokračování

restriktivně pojaté výjimky z práva na zákonného soudce, tedy k vyloučení shora uvedených soudců z projednávání a rozhodování věci.

[12] Důvodné pochybnosti o podjatosti rozhodujícího senátu nemohla přinést ani ničím nepodložená domněnka žalobce o údajné koordinaci postupů rozhodujícího senátu s osobou zúčastněnou na řízení I či jejím advokátem. Tato domněnka není založena na žádném objektivním podkladu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, či usnesení NSS ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010-68). Stejně tak nemůže k vyloučení rozhodujícího senátu vést zvolený způsob vedení argumentace osoby zúčastněné na řízení I, neboť v soudním řízení je zcela běžné, že jeho procesní strany argumentují protichůdně. Bude přitom na krajském soudu, aby zvážil, nakolik je určitá argumentace předestřená v soudním řízení nerelevantní, nepravdivá či zavádějící. Toto věcné posouzení pak může žalobce napadnout přípustným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve věci samé.

[13] Jestliže žalobce znovu obecně připomíná i svou předchozí negativní zkušenost s rozhodujícím senátem (v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy), je nutné uvést, že k této otázce se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení č. j. Nao 90/2025-92, v němž v bodě 11 uvedl, že ani dřívější rozhodovací činnost nemůže být s ohledem na znění § 8 odst. 1 s. ř. s. sama o sobě důvodem podjatosti. Na tento závěr tak Nejvyšší správní soud odkazuje s tím, že jde o závěr plně souladný s konstantní judikaturou (např. usnesení NSS ze dne 29. 1. 2025, č. j. Nao 14/2025-44, ze dne 22. 8. 2024, č. j. Nao 107/2024-127, nebo ze dne 11. 4. 2024, č. j. Nao 57/2024-83).

[14] Lze tedy uzavřít, že žalobce nepředestřel ani ve své opakované námitce podjatosti žádný relevantní důvod, který by zakládal pochybnosti o vztahu soudců rozhodujícího senátu k věci nebo k účastníkům řízení. Soudce rozhodujícího senátu tak Nejvyšší správní soud z projednávání a rozhodování ve věci nevyloučil.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu